

hold i Slesvig. Det lyder godt i første Øjeblik, og dog tror jeg, at Sønderjyderne vil blive forbavset, naar de hører, hvad Kampen staar om. Den Kamp, man har ført i Sønderjylland, var Kampen for at beholde det Sprog, som man havde faaet kært, det var det, vi vilde hjælpe dem med her i Danmark, det er det, vi har hjulpet dem med gennem lange Tider. Men det er kun det samme, som Flertallet deroppe paa Færøerne beder om: Ja men kan I dog ikke lade os i Ro heroppe! Maa vi dog ikke selv bestemme, at det Sprog, vi nu har hørt gennem mange Aarhundreder, faar Lov til at vedblive at eksistere! En lille Klike ønsker at komme dette Sprog til Livs. For nogles Vedkommende er det absolut af ideelle Grunde, naar de vil have, at der skal indføres et andet Sprog, det færøske. Men det er samtidig for Politikere deroppe af en anden Grund, thi de ved, at i samme Øjeblik de faar det gennemført, er det umuligt mere at faa danske Embedsmænd, da kan der overhovedet kun være færøske, og de ved, at da er Forbindelsen med Danmark afbrudt. Og saa er der kun een af to Muligheder, der staar dem aaben: Enten som en moden Frugt at falde i Englands Skød eller at afbryde Forbindelsen med Danmark. Det ser den lille Klike, som stræber efter en af de to Muligheder, og derfor har den bragt det nationale Spørgsmaal frem, idet den ved, at ingen hernede i Danmark tør rejse sig imod det nationale Spørgsmaal, thi saa faar han straks alle Partier mod sig, der ved samler man alle Partier til Fordel for det, som en lille Klike deroppe ønsker, blot ved at sige: Ja men I hjalp jo Sønderjyderne, hvorfor hjælper I saa ikke ogsaa os? Og vi hernede tænker ikke tilstrækkelig over, at Forholdet er det, at de deroppe kæmper for at beholde Dansk, det Sprog, som de har haft i lange Tider, ligesom de dernede i Sønderjylland kæmpede for det. Det forekommer mig selvindlysende, at det danske Folk burde beskytte Flertallet deroppe, dels Sambandspartiet, dels den store Del af Selvstyrepartiet, som ønsker det samme, og at vi ikke paa enhver mulig Maade skulde gøre alt, hvad vi kan, for at hjælpe til, at de faar Færøsk, Færøsk, Færøsk, og vel at mærke saaledes, at det danske Sprog forsvinder. For ikke at blive misforstaaet maa jeg sige om Spørgsmaalet: Færøsk Sprog, at det Spørgsmaal foreligger ikke, thi ogsaa Sambandspartiet ønsker Færøsk i Kirke og i Skole deroppe; der er ikke en af dem, der vil sætte sig mod det, tværtimod. Jeg for mit Vedkommende har været med til at stemme for Færøsk i

Skolen og i Kirken deroppe. Men det, vi modarbejder, er, at Færøsk kommer frem paa den Maade, at det danske Sprog udelukkes fra Skole og Kirke, og det vil uvægerlig blive Følgen.

Jeg har gjort alt for at fremstille Sagen hernede, og det, jeg beder om, er ikke, at man slutter sig til mig og den Anskuelse, jeg repræsenterer, men jeg retter en indstændig Anmodning til den danske Rigsdag om, før det er for sent, at undersøge Forholdene. Jeg har sagt tidligere: Hvis man ikke hernede tror paa, at Situationen er saadan, hvorfor saa dog ikke tage en Folkeafstemning deroppe? Man raaber paa Selvbestemmelsesretten — hvorfor saa dog ikke tage den Afstemning? Det Svar, som man har givet fra den Side — hvordan var det? Det var det, at sige til den tidligere Regering: Skynd jer med at gennemføre Færøsk i Skolen og i Kirken, og naar vi saa har gjort det, saa kan vi tage en Folkeafstemning. Men i dette Øjeblik kan man ikke tage en Folkeafstemning, thi saa vil alle fornuftige Folk sige: Nej, skifte frem og tilbage i Kirken og i Skolen, saa at Sproget snart skal være Færøsk, snart Dansk, et Aar Færøsk og et andet Aar Dansk, efter som Partierne i Danmark stiller sig, det kan vi ikke; lad os faa afgjort een Gang for alle, hvorledes Sproget skal være; og vil man saa endelig nede i Danmark have, at vi skal have færøsk Sprog heroppe, saa at Dansk skal ryddes ud af Skolen og Kirken, maa vi bøje os. Men kommer der saa en Folkeafstemning, maa vi ogsaa tage Konsekvensen deraf, saa kan vi ikke skifte.

Saaledes er Situationen. Jeg har gjort alt, hvad jeg kunde, for at sætte Folk hernede i Kundskab derom, jeg har sat min Stilling ind paa det Spørgsmaal og forskellige andre, og jeg ved ogsaa, at man hernede troede paa, hvad jeg sagde. Jeg har den tidligere Chefs Ord for, at han stoled fuldt ud paa mine Indberetninger. Det, som var det ulykkelige, var, at Spørgsmaalet hernede blev gjort politisk. Jeg maa sige, at jeg aldrig er blevet saa skuffet, som da jeg saa Socialdemokraterne gaa med de Radikale paa dette Punkt. Jeg havde sat mit Haab til, at Socialdemokraterne i det Spørgsmaal vilde staa sammen med de to andre Partier, og jeg gjorde det, fordi det var en ledende Socialdemokrat her i dette høje Ting — nu sidder han i Landstinget —, som i Begyndelsen af Aarhundredet rejste Spørgsmaalet. Han sagde: Der maa være noget galt oppe paa Færøerne, thi vi ser, at et vist Parti deroppe skælder os ud for alt muligt ondt, og naar de saa kommer